

מה שאני רוצה לספר על המתרחש במרכזי הקשר בישראל, מבוסס על מה שאני עובר באופן אישי במשך יותר משנה עם שלושת ילדיי. אני עולה חדש למדי משיקגו, שם גדלתי בבית יתומים.

כאשר הייתי בן 21 הבטחתי לעצמי להתמסר לדור הבא של היתומים, כדי שהם לא יסבלו כמוני. ברוב חיי הבוגרים, עזרתי למאות ילדים אשר הסתבכו עם החוק, ילדים חסרי בית וילדים באומנה. ב-2002 זכיתי לקבל רישיון לגדל יתומים בבית שלי. למרות שהייתי אז רווק קיבלתי רישיון לטפל בילדים וילדות מגיל ינקות עד גיל 18. הפילוסופיה שלי הייתה שכל הילדים זכאים לחיות בסביבה טבעית ובונה-אישיות, ככל האפשר. שר הרווחה של מדינת אילינוי (Brian Samuels) אהב את הרעיונות שלי, עד כדי כך שביקש עזרה ממני לתקן את מערכת הרווחה במדינה אשר עמדה בפני פשיטת רגל.

אחרי שהשר יישם את המלצותיי, מערכת הרווחה באילינוי הגיעה למקום הראשון בארצות הברית מבחינת רמת תפקודה. לפי ה-US Department of Health & Human Services Report יישום התכנית שלי גרם לחיסכון של 90% במערכת הרווחה ובנוסף היה שיפור ניכר במצבם של 3 מיליון ילדים באילינוי.

כאשר עליתי לארץ עם משפחתי בשנת 2006 נדהמתי לגלות שיש בישראל למעלה מ-350,000 ילדים המוגדרים כילדים בסיכון. אוכלוסיית אילינוי כפולה בגודלה מישראל אך משום מה, אוכלוסיית הילדים בסיכון שם קטנה פי עשר מזו של ישראל. הלובי החברתי בכנסת ביקש ממני לעזור לו לפתור בעיה זו. האם המצב בישראל קשור למלחמה או להתקפת טרור? לא.

רק כאשר הגשתי את המסמכים לתביעת גירושין גיליתי את רמת השחיתות במערכת הרווחה בישראל.

כמו רוב ההורים הגרושים התווכחנו על משמורת הילדים. בית המשפט מינה עובדת סוציאלית במרכז הקשר בירושלים על מנת להעריך את המקרה שלנו. כמו מרכז הקשר שבו זכיתי לרישיון בטיפול בילדים בארצות הברית, מרכז הקשר בירושלים טיפל ב-30 משפחות בערך. אולם בנקודה הזאת, הסתיים הדימיון בין שני מרכזי הקשר. המרכז בשיקגו שירת מיליון תושבים באזורים האלימים והמסוכנים ביותר. מרכז הקשר בירושלים נמצא בשכונת בית הכרם. מי גר בשכונת בית הכרם? פרופסורים, דוקטורים, עורכי דין ואפילו חברי כנסת. כאמור, בשני המרכזים - המרכז של בית הכרם, והמרכז שמשרת כמיליון בני אדם בחלק הקשה של שיקגו, טופלו כשלושים משפחות. מדוע זה כך? האם הגברים בבית הכרם מסוכנים בעשרות מונים מהגברים של שיקגו?

אני אומר "גברים" מכיוון ש-90% מהאנשים שכופים עליהם לראות את ילדיהם במרכזי הקשר הם גברים. בארצות הברית, אנו מטפלים במרכזי הקשר רק כאשר מדובר בעבריינים האלימים ביותר, גברים וגנים כאחד. פה בישראל, בית משפט לענייני משפחה מכריח את האדם הממוצע להגיע למקומות האלו.

במקרה שלי, התייחסו אליי יותר גרוע מאשר עבריין. אפילו לאסירים אשר יושבים בכלא יש אפשרות להתקשר לילדיהם כל יום. לי, הם אפשרו לדבר בטלפון עם ילדיי ארבע פעמים במהלך השנתיים האחרונות. לנערת שירות לאומי שמועסקת במרכז הקשר, בחזרה ללא ניסיון חיים למעט לימודים בבית ספר, מצויה בעמדת כוח מולי, אומרת לי איך להחליף את החיתולים לילדיי ומתי אני יכול לחבק את ילדיי, כאילו אני לא יודע כלום על גידול ילדים. כל מה שעשו שם, תוכנן מראש בכדי שייכשל ובכדי להפריד אותי מילדיי.

חשבתי לעצמי, אם הם יכולים להתייחס אליי כך, הרבה יותר קל להם לעשות זאת לאבא ממעמד חברתי-כלכלי נמוך יותר.

כאיש מקצוע אני קובע שכל אחד מ-200 האבות שפגשתי עד היום במרכזי קשר הוא אבא טוב אשר אוהב את ילדיו. מרכז הקשר הוא מקום נוקשה ולא טבעי לילדים להיפגש עם אבותיהם. זה הורס את ההערכה העצמית של הילד. בארצות הברית התמקדנו בשיקום מערכת היחסים בין הילדים להוריהם, כאשר המטרה הייתה להוציא אותם ממרכז הקשר במהירות האפשרית. בישראל, שבועות הופכים לחודשים וחודשים לשנים, עד שהמשפחות נהרסות לחלוטין ואז הופכים ילדים בריאים לילדים יתומים. היום ב-2011 יותר מ-429,000 אלף ילדים בסיכון בישראל במקום 350,000 אלף ילדים שהיו בסיכון בישראל ב-2006.

כולי תקווה שהשר משה כחלון יתגלה כשר רווחה שיפעל למען טובת הילד וייפטר אחת ולתמיד מהשחיתות של מערכת הרווחה.